

„Noget nyt, Hansine?“

Hansine var bleven staaende ude paa Vejen, hvor hun med den ene Fod holdt Barnevognen i en sagte frem- og tilbagegaaende Bevægelse for at berolige den lille, der var bleven utaalmodig over, at Kørslen stand-sede. Hun talte Maskerne paa sin Strikkepind og svarede derefter paa sit uforfalskede Bondemaal:

„Nej, ikke det jeg veed af . . . Ja, det er da sandt, Væveren var indenom Døren nys. Han vilde ha'e snakket med dig, sa'e han.“

„Ja saa,“ sagde Emanuel adspredt og saae sig tilbage over Marken for med Øjet at maale det Stykke, han havde faaet pløjet. „Hvad havde saa han paa Hjertet?“

„Ja, det snakkede han ikke noget om. Jeg skulde bare sige, om du vilde komme til et Møde henne hos Sogneraadsformanden i Eftermiddag Kl. 3.“

„Naa, det er vel Fattiggassen. Eller kanske Menighedsraadet. Snakkede han ikke noget om det?“

„Nej, han sagde ingenting. Han sad bare og kiggede sig omkring i Stuen. Saa gik han igen.“

„Ja saa,“ lo Emanuel. „Ja, han har jo sine Egenheder, saadan . . . Hør, Hansine!“ afbrød han sig selv i forandret Tone. „Kan du huske, jeg har snakket til dig om denne nye Gødningsmetode, som jeg for nogen Tid siden læste om i Landbobladet. Jo mere jeg spekulerer over den, des mer fortræffelig synes jeg, at den maa være. Egentlig er det da ogsaa langt naturligere — ikke sandt? — saadan at køre Møget ud i frisk Tilstand og straks at pløje det ned, i Stedet for at samle det sammen i disse Møddingkuler, hvor saa meget af den bedste Kraft dunster bort og ovenikøbet forpester Luften omkring vores Boliger. Kan du huske, der stod i Bladet, at Landet aarligt tabte mindst seks Millioner ved vores Møddinger. Tænk dig, Hansine — seks Millioner! Det var sandelig en artig Skilling at indvinde, og den vilde justemænd komme rigtig pænt